

ὅλας τὰς κοινότητας κανονισμὸς προβλέπων καὶ ρυθμιζὼν τὰ πάντα : ἐκλογάς, σωματεῖα, προσόντα, καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαν τούτων καὶ τῶν ἀρχιερέων ἢ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν, εὐθύνας, ἀρμοδιότητα, ἐκκλησιαστικὰς ποινάς, δικονομικὰς διατυπώσεις καὶ εἴτι ἄλλο.

Καὶ τρίτον, εἰ δυνατόν, νὰ διαχαραχθῶσι σαφῶς καὶ καθορισθῶσι τὰ ἐκ τῶν προνομίων ἐκπηγάζοντα δικαιώματα καὶ ἐν γένει αἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Κράτος, ὅπως ἀρθῇ πᾶσα ἐκ τούτων παρανόησις καὶ τεθῇ ἀπαξ διὰ παντός φραγμὸς εἰς τὴν ἐσφαλμένην καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν ἐκάστῳ ἐρμηνείαν τοῦ προνομιακοῦ χάρτου. Τοῦτο, φρονῶ, ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον πάντων, ἡ ἁμόνοια, ἡ ἀδελφικὴ συμβίωσις τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ φιλανθρωπία.

Ἐν Κερασσοῦντι.

Ἄριστος. Γ. Νεόφυτος.

ΣΤΙΧΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Κύττα τοὺς λόφους, τοὺς κάμπους, Ἄννα μου,
Τὰ βουνά, τ' ἄνθη, τὰ δένδρα, κύτταξε,
Πῶς ἀσπρίζουν γεμάτα ἀπὸ χιόνι,
Ποῦ πυκνότατο ἀδιάκοπα πέφτει !

Τί ἀνεμοζάλη μαύρη σγκόνεται !
Ἡ ἐληαῖς λυγᾶνε, οἱ πεῦκοι, οἱ πλάτανοι.
Συνεπαίρνει κρεμνοὺς καὶ καλύβαις
Καὶ τὰ σπίτια κινεῦνται καὶ τρίζουν.

Τὸ ἔρμο καράβι μέσα 'ς τὴ θάλασσα
Γιὰ ἰδὲς παλεύει μὲ τ' ἄγρια κύματα,
Ποῦ τὸ σπρώχνουν 'ς τὰ ὕψη, 'ς τὰ βάθη
Καὶ μουγκρίζουν σάν νάσαν θηρία.

Κρυμμένος ὁ ἥλιος σὲ πυκνὰ σύγνεφα
Δὲ θὰ προβάλλῃ οὔτε καὶ σήμερα,
Ἐπὶ χωράφι ν' ἀρχίσῃ τ' ἀλέτρι,
Τὴν ἀξίνα τὸ χέρι νὰ πιάσῃ.

Δὲ βγαίνει ἀγάλι ἔξω ἀφ' τὴν πόρτα της
Μία τέτοια μέρα γυρτὴ γερόντισσα,
Νὰ καθήσῃ εἰς τὸν ἥλιο λιγάκι
Μὲ τὴ ρόκα εἰς τ' ὀλότρεμο χέρι.

*ὦ ἰ τί χειμῶνας, *Ἄννα, σκληρότατος ἰ
*Ἄσπρη ἀπὸ χιόνι θωρῶ τὴ σκέπη σου,
Καὶ εἰς τὸ δρόμο παγόνω ἀφ' τὸ κρύο
Διπλωμένος εἰς τὸ μαῦρο μου ροῦχο.

Φλίνουνται οἱ δρόμοι στρωμένοι μάρμαρο,
Ἐσταίς βρύσαις, κύττα, τὸ νερὸ πάγωσε.
Κάποιον βλέπεις ἀγάλι νὰ πηαίνῃ
Καὶ νὰ τρέμῃ ὡς τ' αὐτιά διπλωμένος.

Ἄπὸ τὸ κρύο ἔγυρα, ἐπάγωσα,
Τρέμει ἡ φωνή μου, τρέμουν τὰ δόντια μου
Καὶ τὸ στόμα μου, κύτταξε, ἀκόμη
Σὰ βωδιῦ τὸ ρουθοῦνι καπνίζει.

Δὲ σὲ γυρεύω εἰς τ' ἄστρα, εἰς τὰ σύγνεφα,
Μέσα κλεισμένος εἰς τὸ μικρὸ σπίτι μου,
Τοῦ ἔρωτά μου τὸ ὕψος δὲ φθάνει
Παρὰ μόνον τ' ἀφράτο κορμί σου.

*Ἄς ἀγριέψουν οἱ ἀνέμοι, ἡ θάλασσα
Καὶ πλοῖα καὶ ἀνθρώπους ἄς συνεπάρουνε,
*Ἄς μὴ βγῆ πλειὰ ὁ ἥλιος εἰς τὴν κτίσι
Καὶ τὸ χιόνι τὰ σπίτια ἄς σκεπάσῃ.

Φθάνει ν' ἀνοιξῆς σ' ἐμὲ τὰ χέρια σου
Καὶ νὰ μὲ σφίξῃς μέσ' εἰς τὴν ἀγκάλη σου,
Καλοκαῖρι γιὰ μὲ θὰ προβάλλῃ
Καὶ τὰ ρόδα καὶ οἱ κρίνοι θ' ἀνθίσουν.

Στέφανος Μαρτζώκης